

Arrest

nr. 344 394 van 7 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 oktober 2025 (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaten X en X, die loco advocaat X verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 september 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 september 2025 stelde verweerder, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

1.3. Verweerder verzocht de Kroatische autoriteiten op 6 oktober 2025 om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.4. De Kroatische autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 15 oktober 2025 en dit op grond van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013.

1.5. De gemachtigde van de minister van de Asiel en Migratie nam op 23 oktober 2025 een overdrachtsbesluit. Dit besluit, dat verzoeker op 24 oktober 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [T.F A]

[...]

nationaliteit: Onbepaald

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Bijgevolg wordt de betrokkene gelast zich binnen de 10 dagen te begeven naar en zich aan te melden bij de Kroatische autoriteiten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.T.F A], verder de betrokkene, die staatsburger van Palestina is, diende op 30.09.2025 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een originele identiteitskaart [...] voor, [...]. De betrokkene verklaart dat zijn paspoort gestolen werd.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen in Kroatië op 24.09.2025 wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 03.10.2025. De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaart geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene stelt Palestina op 06.08.2025 verlaten te hebben en door Jordanië, Kosovo, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België gereisd te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in Kroatië indiende op 24.09.2025. De betrokkene kwam naar eigen zeggen op 29.09.2025 in België aan.

Op 06.10.2025 werden de Kroatische instanties gevraagd de betrokkene terug te nemen. Op 15.10.2025 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkene en zijn kinderen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb. De betrokkene is er gekend als: [A.T.], [...], nationaliteit: Palestina.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De betrokkene verklaart dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in Kroatië in te dienen. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad

van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië, ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen, omdat hij anders Kroatië en Europa niet mocht binnen reizen, benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Kroatië en dat, indien hij geen verzoek in Kroatië wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Kroatië weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese

Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan dus van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die haar verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaart een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat het een veilig land is. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië. Hij stelt dat hij geslagen werd door de Kroatische politie en ze hem ook opgesloten hebben. Hij stelt dat hij in de ochtend onderschept werd en bij de politie moest blijven tot 's avonds. Hij stelt nadien naar een opvangcentrum gebracht geweest te zijn. Hij verklaart er niet gebleven te zijn.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene België een veilig land vindt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Kroatië slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf geslagen werd door de politie. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien het feit dat de

betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene (gedurende +/- 1 dag) door de Kroatische instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

Betrokkene reikt geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Kroatische autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Het verhaal van betrokkene impliceert dat hij na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming binnen een redelijke termijn werd overgebracht naar een open opvang centrum en dus werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf op het grondgebied.

Betreffende de verklaring dat de Kroatische instanties niet zorgen voor verzoekers om internationale bescherming merken we op dat de betrokkene verklaart dat hij maar een dag in Kroatië was. Dit is te kort om te besluiten dat Kroatië tekort zou schieten wat de zorg voor verzoekers betreft.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties.

De Kroatische instanties stemden op 15.10.2025 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik

van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We merken op dat Kroatië verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information

Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update", laatste update op 19.08.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Het AIDA-rapport meldt dat het aantal klachten bij de Ombudsvrouw betreffende 'pushbacks' in 2024 daalde, maar dat niettemin verschillende organisaties zoals 'No Name Kitchen', 'Save the Children', de Deense Vluchtelingenraad (DRC), het 'Border Violence Monitoring Network (BVMN)' en het Centre for Peace Studies (CPS)' melding bleven maken van 'pushbacks' (pagina 17). Het 'Centre for Peace Studies' volgde de situatie aan de grenzen de voorbije 2 jaar nauwgezet op en constateerde dat 'pushbacks' niet enkel in de grensgebieden plaatsvonden, maar ook vanaf locaties die tot 30 minuten rijden van de grens liggen, wat volgens de organisatie erop wijst dat 'pushbacks' steeds vaker plaatsvinden vanuit dieper gelegen gebieden op Kroatisch grondgebied (pagina 30). Er werden gevallen gemeld van gedwongen verwijdering van kleding, verbaal en fysiek geweld en van inbeslagname van persoonlijke bezittingen. We merken op dat de betrokkene zal worden overgedragen via de luchthaven van Zagreb. De betrokkene bevindt zich heden in een situatie die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'pushbacks' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Hoewel niet kan worden ontkend dat 'pushbacks' en in bepaalde gevallen zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Internationale bescherming valt in Kroatië onder de verantwoordelijkheid van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken, waarbinnen de afdeling Vreemdelingen en Internationale Bescherming is onderverdeeld in een dienst Internationale Bescherming en een dienst voor opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming (pagina 24). Het wettelijk kader inzake internationale bescherming is de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' ('Zakon o međunarodnoj i privremenoj zaštiti').

De procedure tot het bekomen van internationale bescherming begint vanaf het formele indienen ('lodging') van het verzoek om internationale bescherming. Voorafgaand aan deze fase moet een vreemdeling het voornemen kenbaar maken om internationale bescherming aan te vragen ('making') bij de door de wet vastgestelde instanties (grensposten, politie). Onmiddellijk daarna worden vingerafdrukken en foto's genomen, wordt de identiteit vastgesteld, wordt de reisroute vanaf het land van herkomst gevraagd en wordt nagegaan of sprake is van persoonlijke omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de beoordeling van bijzondere noden en specifieke opvang (pagina 25). De instantie bij wie het voornemen werd geuit, registreert de verzoeker, levert een bewijs van registratie af en bepaalt de termijn waarbinnen de verzoeker zich dient aan te melden bij het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming voor het formele indienen van het verzoek (pagina 42). Verzoekers moeten dit doen binnen de kortst mogelijke tijd en uiterlijk binnen 15 dagen na de registratie door de instantie, waar het voornemen werd kenbaar gemaakt (pagina 26).

Het aantal verzoeken om internationale bescherming daalde aanzienlijk in 2024. Terwijl in 2023 68.114 personen de wens uitdrukten internationale bescherming te vragen, waren er dat in 2024 26.776 (pagina 18). Het overgrote deel, 25.739, deed dat aan de grens en bij de politie. Van het aantal personen, dat de wens uitte internationale bescherming te vragen, ging volgens het rapport slechts een beperkt aantal over tot het formele indienen van een verzoek om internationale bescherming ('lodging'), namelijk 1307. In 2024 werd de procedure van 15.338 verzoeken om internationale bescherming opgeschort, wat in overeenstemming is met de trend van de voorbije jaren (pagina 18).

In 2024 werden 1698 verzoekers aan Kroatië overgedragen wat een aanzienlijke stijging is ten opzichte van 2023 toen 897 overdrachten plaatsvonden (pagina's 18 en 60). Het rapport stelt dat verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming

(‘Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia’, pagina 60).

Wat de praktische kant van overdrachten betreft verwijst het AIDA-rapport naar een bron uit 2016 (ECRE, ‘Balkan route reversed’, december 2016) en naar het informatieblad (‘factsheet’) ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia’ dat door de Kroatische autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, die op 29.11.2022 in het ‘Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)’ van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. In het informatieblad lezen we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen en die aangeven internationale bescherming te willen verkrijgen, in bezit worden gesteld van een bewijs van registratie en vervolgens met behulp van een tolk en met een infoblad worden meegedeeld binnen welke termijn en in welk opvangcentrum ze zich dienen aan te bieden (‘After expressing the intention to apply for International protection to competent authority (at border crossing, police administration, police station or a reception centre for foreigners), applicant will receive the Certificate of the registration. With certificate applicant will receive the official note with explicit deadline in which he/she must report to Reception centre for applicants for International protection. This information is communicated both orally with the interpreter and in a writing in Croatian language with written address of the reception centre and a written deadline in which he/she must report to the reception centre’, pagina 2). Volgens het informatieblad kunnen al deze formaliteiten in praktijk in een dag worden voltrokken (‘However, in practice, it is usually done immediately upon arrival and on the same day’, pagina 2). Het informatieblad meldt verder dat in de meeste gevallen en afhankelijk van de individuele omstandigheden politieagenten de verzoeker begeleiden naar het opvangcentrum (‘In most cases, depending on the individual circumstances, the police officers will escort the applicant to the reception centre’, pagina 2). Het opvangcentrum van Zagreb ligt op een tiental kilometer van de internationale luchthaven van Zagreb.

Het AIDA-rapport verwijst verder naar informatie van de Kroatische middenveldorganisatie ‘Centre for Peace Studies (Centar za mirovne studije)’, die stelt dat in de eerste helft van 2024 verzoekers die via de luchthaven van Zagreb werden overgedragen, meestal werden geregistreerd als verzoekers om internationale bescherming en vervolgens zelf hun vervoer naar het opvangcentrum in Zagreb dienden te regelen. Kwetsbare groepen, waaronder gezinnen met jonge kinderen, werden volgens de organisatie gebracht naar het opvangcentrum in Kutina, dat in de eerste plaats bedoeld is voor gezinnen en kwetsbare groepen (pagina’s 60 en 61). Nog volgens het ‘Centre for Peace Studies’ zou de situatie in de tweede helft van 2024 in slechte zin zijn veranderd. Overgedragen verzoekers, waaronder ook gezinnen met jonge kinderen, zouden sindsdien enkel in bezit zijn gesteld van het adres van het opvangcentrum en vervolgens zijn opgedragen de luchthaven te verlaten.

Het AIDA-rapport verwijst verder naar een recent rapport van de Zwitserse ngo ‘Swiss Refugee Council’ (‘Reception conditions in Croatia: Report on the situation of asylum applicants and beneficiaries of international protection in Croatia’, februari 2025). Dit rapport meldt dat het Kroatische Rode Kruis door het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt geïnformeerd over het aantal aangekondigde overdrachten en nadien aanvullende informatie ontvangt over het aantal personen, dat daadwerkelijk wordt verwacht. Na overdracht gaat de politie na of de overgedragen persoon reeds internationale bescherming vroeg in Kroatië. Is dat niet het geval dan wordt de overgedragen persoon geregistreerd op de luchthaven. Volgens informatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aan ‘Swiss Refugee Council’ hangt het vervoer naar het opvangcentrum af van de capaciteit: sommigen worden overgebracht door de grenspolitie, anderen reizen zelfstandig en in bepaalde gevallen halen medewerkers van het opvangcentrum de overgedragen personen op aan de luchthaven (pagina’s 61 en 62).

Gelet op het voorgaande besluiten we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening, worden onthaald en geïnformeerd en in het algemeen onbelemmerd toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dat in rapporten gewag wordt gemaakt van occasionele problemen leidt niet tot het besluit dat op dit vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op materiële opvang vanaf de dag waarop zij hun voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar maken totdat de beslissing inzake hun verzoek uitvoerbaar is geworden op voorwaarde dat zij niet over een toereikende levensstandaard beschikken (pagina 95). Materiële opvang omvat huisvesting, voedsel en kleding, vergoeding van de kosten van openbaar vervoer in het kader van de procedure voor het verlenen van internationale bescherming en een financiële toelage (pagina 97).

Kroatië heeft 2 opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb ('Hotel Porin') en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb (pagina 94). Beide opvangcentra worden beheerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en hebben samen een capaciteit van 900 plaatsen (pagina 100). Het opvangcentrum van Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel (pagina 100). Het opvangcentrum van Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, dat van Kutina in 2022 (pagina's 99 en 100). De Directie 'Europese Zaken, Internationale Betrekkingen en Fondsen van de Europese Unie' van het Ministerie van Binnenlandse Zaken nam in 2023 twee besluiten over de toewijzing van extra financiële middelen voor de uitvoering van een project voor het handhaven van een adequaat niveau van huisvesting in de opvangcentra. In 2024 werd een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Ondersteuning van de opvang-, huisvestings- en veiligheidsomstandigheden van personen die om internationale bescherming verzoeken – Dienstverlening en Veiligheid (SAS)' in het kader van het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie ('Asylum, Migration and Integration Fund' of AMIF is een financieel instrument van de Europese Commissie en is gericht op een efficiënter beheer van migratiestromen en de versterking en ontwikkeling van een gemeenschappelijke aanpak van asiel, migratie en integratie). Dit project heeft tot doel de kosten te financieren van de opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming, alsook het onderhoud en de reparatie van de infrastructuur van de opvangcentra. Bovendien werd in 2024 ook een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Verstrekken van maaltijden aan asielzoekers die in opvangcentra worden gehuisvest', met als doel de opvang- en huisvestingsomstandigheden van verzoekers te verbeteren (AIDA, pagina's 95, 100-101).

Verzoekers delen leefruimtes in de opvangcentra. In Kutina delen gezinnen een kamer, alleenstaande kinderen en alleenstaande vrouwen verblijven apart in kamers. In het opvangcentrum in Zagreb delen maximaal 4 personen een kamer. Gezinnen worden in dezelfde kamer ondergebracht, maar in Zagreb kunnen gezinnen met meer dan 5 leden indien mogelijk 2 kamers ter beschikking krijgen (AIDA, pagina 104). Het Kroatische Rode Kruis voorzag in 2024 bijstand in beide opvangcentra waaronder psychosociale en praktische ondersteuning van verzoekers, identificatie van kwetsbare groepen en planning van op hun behoeften afgestemde interventies, dienst voor het opsporen en herstellen van familiebanden, deelname aan de organisatie van het dagelijks leven in de centra, hulp bij de toegang tot gezondheidsdiensten, organisatie van sociale, educatieve en sportieve activiteiten, toegang tot een sportzaal, workshops Kroatische taal, toegang tot de bibliotheek, activiteiten in de muziekkamer, workshops voor intercultureel leren en bewustmaking van hygiëne en gezondheidsbevordering, betrokkenheid van verzoekers bij lokale gemeenschapsprogramma's en -activiteiten en van lokale vrijwilligers bij activiteiten met asielzoekers om een betere socialisatie, integratie en preventie van conflictsituaties, discriminatie en xenofobie te bevorderen (AIDA, pagina 105).

Het AIDA-rapport stelt dat volgens informatie van het Kroatische Rode Kruis in 2024 in beide centra 16.349 verzoekers verbleven (pagina 100). Volgens het Kroatische Rode Kruis en het Ministerie van Binnenlandse Zaken is de gemiddelde verblijfsduur enkele dagen en verlaat het merendeel van de verzoekers de opvangcentra binnen 24 uur na aankomst (pagina's 101 en 108).

Het AIDA-rapport meldt dat de opvangcapaciteit in 2024 door het lagere aantal verzoeken minder onder druk stond dan in 2023, maar dat klachten over de leefomstandigheden ook in 2024 bleven aanhouden (pagina 101). Volgens het rapport ging het voornamelijk om klachten over onvoldoende hygiëne en slechte leefomstandigheden, aanwezigheid van ongedierte, een gebrekkige of ontoereikende verdeling van basisartikelen voor hygiëne, van kleding, schoeisel en beddengoed, alsook over een gebrek aan informatie over beschikbare diensten (pagina 100). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Kroatische instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Kroatische structuren voor opvang van verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de

Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, niet in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Het AIDA-rapport stelt dat in de praktijk de meeste verzoekers worden geïnterviewd. Volgens de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' is de aanwezigheid van een tolk tijdens het persoonlijke interview vereist indien de verzoeker de taal waarin de procedure wordt gevoerd niet begrijpt. Er wordt een tolk ter beschikking gesteld voor de taal die de verzoekers redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en waarin de verzoeker kan communiceren. In de praktijk betekent dit dat in alle gevallen een tolk aanwezig is op uitzondering van die waarin de verzoeker Kroatisch begrijpt en spreekt (pagina 47).

Volgens het 'Croatian Law Centre' bestaat er geen specifieke gedragscode voor tolken in het kader van de procedure om internationale bescherming en werden evenmin normen vastgesteld met betrekking tot de kwalificaties van tolken in de procedure om internationale bescherming. De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' legt wel een aantal voorwaarden op waaraan moet worden voldaan alvorens een tolk kan werken voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo moet de tolk een goede kennis hebben van de Kroatische taal in woord en geschrift, moet worden vastgesteld dat hij/zij een goede kennis heeft van de taal waarvoor hij/zij wordt geëngageerd en moet worden vastgesteld dat er geen omstandigheden zijn die een belemmering kunnen vormen voor een dienstverband bij de overheid en dat er geen veiligheidsbelemmeringen zijn (pagina 47).

Volgens het AIDA-rapport verzoekt het ministerie van Binnenlandse Zaken een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte om bijstand indien het om bepaalde redenen niet mogelijk is om een tolk voor een bepaalde taal ter beschikking te stellen (pagina 47).

Het AIDA-rapport stelt dat tolken niet worden opgeleid, doorgaans niet erkend zijn en soms niet vloeiend Kroatisch spreken. In 2023 werd vastgesteld dat er problemen waren met vertaling met betrekking tot verzoekers uit Burundi. Hun interviews werden gevoerd met een tolk van de Franse taal in plaats van een tolk van hun moedertaal, Kirundi of Swahili. In 2024 deed zich een soortgelijk probleem voor met betrekking tot tolken Somalisch (pagina 47).

Wat betreft deze opmerkingen beklemtonen we dat het AIDA-rapport tevens meldt dat in het kader van fondsen, verstrekt via AMIF, in 2020 werd besloten tot de financiering van een project voor de uitbreiding van het netwerk van tolken. Nog volgens het rapport erkent het Ministerie voor Binnenlandse Zaken dat een gebrek aan tolken voor bepaalde talen een voortdurende uitdaging is, maar dat in het kader van het bovenvermelde project de nodige maatregelen worden genomen om deze situatie te verbeteren (pagina's 47 en 48).

Hieromtrent willen we verder opmerken dat artikel 15 van Richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren. Gelet hierop impliceert het enkele feit dat een interview niet in de moedertaal van de verzoeker verliep, maar in een taal die de verzoeker begrijpt en waarbij hij/zij aangeeft helder te kunnen communiceren in deze taal, op zich geen inbreuk betekent op de rechten van de verzoeker.

Tijdens het interview wordt een verslag opgesteld en zodra het interview is afgerond vertaalt de tolk het verslag voor de verzoeker, die correcties of opmerkingen kan aanbrengen en indien nodig informatie kan toevoegen (AIDA-rapport, pagina 48). In de praktijk wordt de kwaliteit van het verslag volgens het AIDA-rapport over het algemeen niet als problematisch beschouwd, hoewel er in het verleden gevallen waren waarin het door de verzoekers als onvoldoende werden beschouwd. Het AIDA-rapport haalt aan dat in het rapport van 2023 van de Ombudsvrouw gewag werd gemaakt van klachten van advocaten en maatschappelijke organisaties betreffende de kwaliteit van het verslag van het interview. Verklaringen zouden zijn samengevat waarbij belangrijke details verloren gingen (pagina 48). Het rapport verstrekt geen info hieromtrent betreffende het jaar 2024 en we benadrukken dat het AIDA-rapport stelt dat de kwaliteit van de verslaggeving over het algemeen niet problematisch is. Het loutere feit dat klachten werden ontvangen betekent niet dat de Kroatische instanties op dit vlak structureel tekort schieten en sprake is van een systeemfout in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië conform de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' tijdens de eerste bestuurlijke fase recht hebben op kosteloze rechtsbijstand ('The LITP ('Law on International and Temporary Protection') provides for the possibility of legal information and counselling at first instance procedure before the Ministry of Interior', pagina 52). In september 2021 publiceerde het Ministerie van Binnenlandse Zaken een openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming. Het 'Croatian Law Centre', een onafhankelijke maatschappelijke middenveldorganisatie, werd aangewezen als verantwoordelijke voor het bieden van rechtsbijstand tot eind 2022 (pagina 52). In 2023 en 2024 boden organisaties waaronder 'Croatian Law Centre', 'Centre for Peace Studies' en 'Jesuit Refugee Service' rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming (pagina 52). In februari 2025 volgde een nieuwe openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand.

Beslissingen zijn vatbaar voor een beroep bij de Administratieve Rechtbank (pagina 44). Volgens het rapport blijkt uit de ervaringen van het 'Croatian Law Centre' dat er geen informatie is die erop wijst dat verzoekers in praktijk belemmeringen ondervinden bij het aanvechten van een beslissing, ofschoon er wel problemen kunnen zijn wat betreft rechtsbijstand ('In the Croatian Law Centre's experience, there is no information specifying that applicants face obstacles in challenging a decision in practice, although some issues arise with regard to legal assistance', pagina 49). Enkele pagina's verder in het rapport wordt gesteld dat er geen belemmeringen zijn wat betreft toegang tot advocaten, aangezien verzoekers om internationale bescherming worden geïnformeerd over hun recht op kosteloze rechtsbijstand. Verzoekers krijgen bij de kennisgeving van een beslissing een lijst met aanbieders van gratis rechtsbijstand waaruit zij een advocaat kunnen kiezen, die vervolgens door de bevoegde medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt ingelicht ('In practice there are no obstacles to accessing attorneys, as applicants are informed about their right to free legal assistance. In practice when a decision is delivered to applicants, they are also given the list of providers of free legal aid from which they can choose an attorney or lawyer from NGOs, who are then notified by the competent employee of the Ministry of Interior. Further communication takes place between the attorney and the applicant', pagina 53).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart echt afgezien te hebben onderweg en daardoor psychische problemen te hebben. Tot op heden werden er geen medische attesten of andere objectieve elementen neergelegd die aangeven dat hij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen of die een overdracht aan Kroatië verhinderen of die aangeven dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op spoedeisende medische hulp en essentiële behandelingen van ziekten en ernstige psychische stoornissen. Verzoekers die speciale opvang en/of procedurele waarborgen nodig hebben zoals slachtoffers van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, krijgen gezondheidszorg die is afgestemd op hun specifieke toestand (AIDA-rapport, pagina's 113 en 114). Het AIDA-rapport meldt dat medische zorg beschikbaar is in de opvangcentra in Zagreb en Kutina. Daarnaast worden verzoekers indien nodig doorverwezen naar ziekenhuizen in de buurt. Vaccinaties worden uitgevoerd door artsen in gezondheidscentra of door specialisten op het gebied van schoolgeneeskunde (pagina 114). In april 2024 besloot het Ministerie van Binnenlandse Zaken tot de financiering van het project "6P – Ondersteuning bij de verstrekking van gezondheidszorg aan verzoekers om internationale bescherming" in het kader van het AMIF. Het doel van dit project is het veilig stellen van de gezondheid van verzoekers om internationale bescherming en toegang tot eerstelijnsgezondheidszorg te waarborgen (pagina 114). In 2024 verstreekte de Belgische afdeling van de ngo 'Médecins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW' multidisciplinaire en taalkundig aangepaste zorg in de opvangcentra van Zagreb en Kutina (pagina 114). Psychologen van 'Médecins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW' waren in 2024 elke werkdag beschikbaar in

het opvangcentrum van Zagreb voor eerste psychologische onderzoeken en individuele begeleiding alsook voor crisisinterventies indien nodig (pagina 117). Volgens het AIDA-rapport leidde de toename van het aantal nieuw aangekomen verzoekers om internationale bescherming de voorbije 3 jaar, in combinatie met een hoge 'transitgraad' en een stijging van het aantal binnenkomende overdrachten in het kader van de Dublinverordening tot een aanzienlijke toename van het aantal medische consulten en de daarbij horende extra administratieve taken (pagina 116). Het AIDA-rapport stelt dat ofschoon toegang tot gezondheidszorg door de wet is gewaarborgd, verzoekers om internationale bescherming in praktijk in beperkte mate toegang hebben tot die zorg (pagina 113). Dit lijkt ons inzien moeilijk te rijmen met de melding dat gezondheidszorg beschikbaar is in de opvangcentra, verzoekers indien nodig worden doorverwezen en ngo's bijkomende zorgen bieden. Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren toont het rapport geenszins aan dat verzoekers om internationale geen enkele hulp of medische bijstand krijgen en kan geenszins worden geconcludeerd dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië dermate problematisch is dat een overdracht aan deze lidstaat een risico met zich mee zou kunnen brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5,§4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

2.2.1. Verweerder werpt op dat voorliggend beroep van de rol dient te worden geschrapt omdat het ingediende verzoekschrift niet vergezeld ging van een afschrift van de bestreden beslissing. Hij licht toe dat een *“onbestaande en zelfs vervalste beslissing”* bij het verzoekschrift werd gevoegd.

2.2.2. De Raad wijst erop dat de wetgever in artikel 39/69, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft bepaald dat beroepen zonder afschrift van de bestreden akte of van het stuk waarbij de handeling ter kennis is gebracht van de verzoekende partij niet op de rol worden geplaatst.

In casu was evenwel een akte, met een motivering in de Franse taal, bij het verzoekschrift gevoegd, waardoor, prima facie, aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan. Een griffiemedewerker bij de Raad heeft het beroep dan ook ingeschreven op de rol en er werd, aangezien niet bleek dat hier aanleiding toe bestond, geen toepassing gemaakt van de, in artikel 39/69, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene, regeling om verzoeker aan te schrijven met de vraag om het beroep te regulariseren, door alsnog een kopie van de bestreden akte over te maken.

Nadat het beroep was ingeschreven op de rol en verweerder – met het oog op het neerleggen van een nota met opmerkingen – een afschrift van het verzoekschrift en de bijgevoegde stukken had ontvangen, is gebleken dat de Raad werd misleid. Verweerder bracht de Raad er immers van op de hoogte dat de bij het verzoekschrift gevoegde akte, een overdrachtsbesluit, waarvan de overwegingen in de Franse taal zijn gesteld, niet correspondeerde met de beslissing die door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen. Een kopie van deze beslissing werd door verweerder aan de Raad overgemaakt. Hieruit blijkt dat het overdrachtsbesluit dat op 23 oktober 2025 door attaché K.J. werd genomen volledig in de Nederlandse taal is gesteld. Verzoekers raadsman heeft duidelijk een door hem gemaakte vertaling – waarbij moet worden geduid dat nergens is weergegeven dat het om een vertaling gaat en dat dit document, waarop een logo van het bestuur, een handtekening van een ambtenaar en een foto van verzoeker zijn opgenomen, voor een griffiemedewerker bijna niet te onderscheiden is van een authentiek stuk – bij het verzoekschrift gevoegd.

Het optreden van verzoekers raadsman geeft blijkt van een onverantwoorde slordigheid en noopt de Raad ertoe bijkomende administratieve handelingen te stellen. De beroepsprocedure werd immers opgestart in de Franse taal en dit diende te worden aangepast. De inquisitoriale aard van de procedure noopt de Raad er immers toe om zelf de nodige stappen te zetten opdat de procedure regelmatig zou kunnen verlopen (cf. RvS 24 oktober 2013, nr. 225 231).

Er dient evenwel tevens te worden geconcludeerd dat het duidelijk is dat het overdrachtsbesluit dat op 23 oktober 2025 door attaché K.J. werd genomen de bestreden beslissing vormt. Aan de doelstelling die de wetgever wou bereiken met het opleggen van de vereiste dat een afschrift van de bestreden akte bij het verzoekschrift moet worden gevoegd – elke onduidelijkheid wegnemen aangaande akte die wordt aangevochten – is bijgevolg voldaan.

Artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast niet, zoals verweerder verkeerdelijk lijkt te veronderstellen, dat een beroep automatisch van de rol moet worden geschrapt indien later blijkt dat geen correct afschrift van de bestreden beslissing bij het verzoekschrift werd gevoegd. De wetgever heeft in dit artikel bepaald dat, wanneer geen afschrift van de bestreden akte bij het verzoekschrift werd gevoegd, verzoeker dient te worden uitgenodigd om dit alsnog te doen. Pas wanneer hij nalaat om op deze vraag in te gaan, kan het beroep niet op de rol worden ingeschreven. In voorliggende zaak is het stellen van een vraag tot regularisatie ondertussen niet meer zinvol, aangezien een afschrift van de bestreden akte ondertussen reeds aan de Raad werd overgemaakt en het duidelijk is welke beslissing verzoeker vernietigt wenst te zien.

Het gegeven dat verzoeker een gemanipuleerd, mogelijk met behulp van artificiële intelligentie bewerkt, afschrift van de bestreden beslissing aanbracht is, in casu, geen voldoende reden om voorliggend beroep van de rol te schrappen.

2.3.1. In tweede instantie stelt verweerder dat, indien het beroep niet van de rol wordt geschrapt, er toepassing moet worden gemaakt van artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet dat

de Raad een geldboete kan opleggen telkens hij oordeelt dat een beroep kennelijk onrechtmatig werd ingesteld.

2.3.2. Het komt in wezen niet aan een partij toe om te vragen dat toepassing zou worden gemaakt van voormelde wetsbepaling (cf. mutatis mutandis RvS 19 maart 2009, nr. 191.656; RvS 12 november 2009, nr. 197.697). Dit betekent echter niet dat de feitelijke problematiek die door verweerder wordt opgeworpen en waarmee de Raad wordt geconfronteerd niet moet worden onderzocht. Om tot het besluit te kunnen komen dat het beroep kennelijk onrechtmatig is, dient het in casu echter te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3.2., 4, 6, 10, 11, 16 en 22.7 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 51/4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel. Hij stelt tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Premier grief

la partie requérante s'est vue notifiée une décision intitulée “décision de transfert” prise sous la forme d'une annexe 26quater, décision revêtue d'une signature sans précision lisible quant à la qualité du signataire ;

la signature se présente comme suit :

“[K.J.]

Au terme de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980, c'est le Ministre ou son délégué qui doit adopter la décision remise à l'étranger ; [...]

En l'espèce, si une signature figure bien sur le document de décision, aucune mention n'est lisible quant à la qualité de la personne qui a apposé la signature et donc quant à sa fonction ;

A défaut de connaître la qualité et la fonction de la personne qui a apposé sa signature, il est impossible de vérifier si la décision a été effectivement prise par une personne légalement habilitée pour ce faire ;

La question de la compétence du signataire de la décision entreprise touche à l'ordre public ;

Votre conseil ne pouvant exercer son contrôle et l'auteur de l'acte ne pouvant être suffisamment identifié il convient d'annuler la décision entreprise ;

second grief

La partie adverse décide que la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande de protection internationale de la partie requérante mais bien la Croatie, que sa demande de protection internationale est en conséquence refusée, que la partie requérante doit être transférée en Croatie;

Alors que le règlement Dublin III prévoit en son article 26 ce qui suit :

« 1. Lorsque l'État membre requis accepte la prise en charge ou la reprise en charge d'un demandeur ou d'une autre personne visée à l'article 18, paragraphe 1, point c) ou d), l'État membre requérant notifie à la personne concernée la décision de la transférer vers l'État membre responsable et, le cas échéant, la décision de ne pas examiner sa demande de protection internationale. Si la personne concernée est représentée par un conseil juridique ou un autre conseiller, les États membres peuvent choisir de

notifier la décision à ce conseil juridique ou à cet autre conseiller plutôt qu'à la personne concernée et, le cas échéant, de communiquer la décision à la personne concernée.

2. La décision visée au paragraphe 1 contient des informations sur les voies de recours disponibles, y compris sur le droit de demander un effet suspensif, le cas échéant, et sur les délais applicables à l'exercice de ces voies de recours et à la mise œuvre du transfert et comporte, si nécessaire, des informations relatives au lieu et à la date auxquels la personne concernée doit se présenter si cette personne se rend par ses propres moyens dans l'Etat membre responsable. »

L'article 51/5, §4 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit quant à lui :

« Lorsque le demandeur de protection internationale doit être transféré à l'Etat membre responsable, le ministre ou son délégué lui refuse l'entrée ou le séjour dans le Royaume et l'enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet Etat avant une date déterminée.

Lorsque le ministre ou son délégué l'estime nécessaire afin de garantir un transfert effectif, il peut faire reconduire sans délai l'étranger à la frontière.

A cette fin, lorsque, sur la base d'un examen individuel, il existe un risque non négligeable de fuite de la personne, et uniquement pour autant que le maintien soit proportionné et qu'aucune autre mesure moins coercitive ne puisse effectivement être appliquée, l'étranger peut être maintenu dans un lieu déterminé pour la durée nécessaire à la mise en œuvre du transfert vers l'Etat responsable, sans que la durée de ce maintien ne puisse excéder six semaines. Il n'est pas tenu compte de la durée du maintien visé au paragraphe 1er, alinéa 2. Lorsque le transfert n'est pas exécuté dans un délai de six semaines, l'étranger ne peut être maintenu plus longtemps sur cette base. Le délai du maintien est interrompu d'office tant que le recours introduit contre la décision visée à l'alinéa 1er a un effet suspensif. »

L'arrêté royal du 8 octobre 1980 prévoit en son article 71/3:

Art. 71/3.

« § 3. Lorsque le demandeur d'asile doit être transféré vers l'Etat responsable et qu'il fait l'objet d'un refus de séjour dans le Royaume, il reçoit l'ordre de quitter le territoire et est mis en possession d'un laissez-passer conforme au modèle figurant à l'annexe 10bis (ou à l'annexe 10ter). La décision de refus de séjour est notifiée par la remise d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 26quater. »

En conséquence de l'ensemble de ces dispositions, une annexe 26quater est en principe composée de 3 décisions : une décision de refus de séjour, une décision d'ordre de quitter le territoire et une décision de reconduite à la frontière ;

en outre, le modèle de l'annexe 26 quater est celui repris en annexe 3 du recours ([https://dofi.ibz.be/sites/default/files/2024-11/Annexe%2026quater 2024.pdf](https://dofi.ibz.be/sites/default/files/2024-11/Annexe%2026quater%2024.pdf));

L'acte attaqué consiste en une décision de « transfert », qui comporte la mention « annexe 26quater » mais ne correspond pas totalement au modèle figurant dans ladite annexe de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, notamment dans son intitulé ;

S'il mentionne toutefois que le séjour dans le Royaume est refusé et que les requérants doivent se manifester auprès des autorités Croates dans les 10 jours, il n'en demeure pas moins que la décision entreprise

-Ne mentionne pas d'informations relatives à la mise œuvre du transfert et comporte, si nécessaire, des informations relatives au lieu et à la date auxquels la personne concernée doit se présenter si cette personne se rend par ses propres moyens dans l'État membre responsable conformément à l'art. 26 de la directive susvisée

- ne mentionne pas expressément d'ordre de quitter le territoire

- ne mentionne pas de reconduite à la frontière

L'arrêté Royal du 08 octobre 1980 n'a pas été modifié en sorte que le modèle de l'annexe 26 quater intitulé « décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire » doit être respecté au terme de son article 71/3;

En l'occurrence il faut en conclure que la décision entreprise viole les articles 51/5, §4 de la loi du 15 décembre 1980 et 71/3 de l'arrêté Royal du 08 octobre 1980

Troisième grief

Lors de son entretien personnel en Belgique, le requérant a déclaré souffrir de ...

La décision entreprise ne prend pas suffisamment en compte la situation médicale du requérant et lui oppose une motivation stéréotypée ;

Il ne ressort pas non plus que la partie adverse a pris contact avec les autorités croates afin de garantir aux requérants la continuité de la prise en charge des soins nécessaires ;

quatrième grief

Lors de son audition devant l'Office des étrangers, le requérant a rapporté de nombreux problèmes lors de son séjour en Croatie:

1. Violences et mauvais traitements policiers

o Il a indiqué avoir été frappé et humilié par la police croate lors de son premier passage.

o Il a été forcé de signer des documents sans traduction ni explication.

o Ses biens personnels ont été confisqués, y compris son téléphone.

2. Absence d'accès à une procédure d'asile effective

o Il explique qu'aucune demande d'asile n'a pu être enregistrée malgré ses démarches (quid donc de l'allégation des autorités croates ?)

o Il a été détenu brièvement puis poussé à la frontière vers la Bosnie-Herzégovine.

3. Conditions d'accueil dégradantes

o Durant sa rétention, il a dormi à même le sol, sans couverture ni soins.

o Il mentionne un manque d'eau et de nourriture pendant plusieurs jours.

La partie adverse réfute les craintes du requérant en fondant uniquement sur le rapport Aida et en fait une lecture partisane ;

Une lecture attentive du rapport AIDA — Country Report:

Croatia (2024 Update) rédigé par Lana Tučkorić pour le Croatian Law Centre, publié par l'European Council on Refugees and Exiles (ECRE), dernière mise à jour au 31 décembre 2024, diffusée le 19 août 2025, va à l'encontre des affirmations de la partie adverse et on peut relever ce qui suit concernant la situation des returnees

a. Accès au territoire et pratiques de refoulement

("pushbacks")

1. Persistance de pratiques illégales en 2024

Le rapport constate que, malgré une légère baisse du nombre de plaintes, les refoulements illégaux aux frontières demeurent systématiques

"Pushback practices persisted throughout 2024, as reported by organisations such as No Name Kitchen, Save the Children, Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), and the Centre for Peace Studies (CPS)." (p. 17-18)

"Numerous cases of collective expulsions were reported, including of children and vulnerable persons, without access to asylum procedures." (p. 28)

Ces constats révèlent la violation continue du principe de non-refoulement (art. 33 Convention de Genève, art. 3 CEDH).

b.. Absence d'enquête et d'obligation de rendre des comptes

Le rapport souligne l'inaction des autorités croates malgré les condamnations internationales "Civil society organisations called upon the Croatian Government to adopt a concrete action plan that includes an effective investigation, the sanctioning of those responsible, and compensation to the family of the victim [M.H. and Others v. Croatia, ECtHR]." (p. 18)

Ainsi, en 2024, aucune enquête effective n'a été menée malgré la surveillance du Comité des Ministres du Conseil de l'Europe.

Cette impunité démontre l'absence de garanties contre les abus et renforce le risque réel de refoulement indirect pour tout demandeur transféré vers la Croatie.

c. Dublin returnees : obstacles procéduraux et risques spécifiques

1. Conditions de transfert inhumaines et absence de notification

Les modalités de transfert violent la dignité et le droit à un recours effectif

"Many of those transferred arrived in extremely poor physical and mental health and without medical documentation." "Transfers often took place without any prior notice to the individuals concerned, sometimes during the night, leaving them unprepared and without the opportunity to collect their personal belongings." (p. 18)

Cette pratique prive les personnes transférées de tout droit à l'information et de toute préparation médicale ou psychologique, en contradiction avec l'article 5 du Règlement Dublin III et les articles 4 et 19(2) de la Charte des droits fondamentaux.

On rappellera que le requérant a des besoins médicaux spécifiques qu'il a fait valoir lors de sa demande d'asile en Belgique. Il ne ressort pas que la partie adverse a pris des contacts afin de garantir le suivi médical du requérant dès son arrivée en Croatie ;

2. Non-enregistrement et 'effacement administratif' De nombreux retours se soldent par une absence de réouverture du dossier d'asile :

"Returnees often find their previous applications registered as withdrawn or discontinued, and face significant barriers in lodging a new application." (p. 86)

Le rapport précise que la procédure de réadmission ne garantit ni hébergement ni entretien effectif, ce qui conduit à des situations d'errance ou de détention arbitraire dès l'arrivée.

À ce stade aucun élément du dossier administratif ne permet de garantir que le dossier d'asile du requérant sera bien réouvert, la partie adverse en ayant obtenu aucune garantie individuel en ce sens ;

3. Taux de reconnaissance extrêmement bas

"Out of 359 asylum applications decided on the merits in 2024, 279 were rejected. Only 80 persons were granted international protection." (p. 8-9)

Ce taux de reconnaissance (22 %) tombe à moins de 5 % pour les returnees, selon les ONG locales (Croatian Law Centre, CPS). Le système est donc inefficace pour garantir une évaluation équitable, comme exigé par la Directive 2013/32/UE (Procédures d'asile).

La situation du requérant se voit donc aggravée de par son statut de « returnee » et a donc 4 fois moins de chance d'être reconnu réfugié en raison du fait qu'il est un returnee. La partie adverse devait en tenir compte dans son évaluation ce qu'elle ne fait pas ;

la décision a donc manqué de la minutie élémentaire sur ce point ;

4. Conditions matérielles d'accueil et de détention

1. Conditions d'accueil précaires

"Complaints concerning accommodation conditions continued to be received as reported by the Ombudswoman and NGOs." (p. 19) "A large number of applicants stayed in reception centres for only a few days or even less than 24 hours." (p. 19)

Les "returnees" ne bénéficient souvent d'aucun hébergement durable : ils sont dirigés vers des centres déjà saturés ou vers la rue, en violation de la Directive 2013/33/UE (Conditions d'accueil).

A défaut d'avoir pris des garanties spécifiques et individuelles dans le cadre de son obligation de minutie, il ne peut être exclu à ce stade que le requérant se retrouve dans la rue e[t] doit faire face à une situation de dénuement et de pauvreté extrême;

5. Détention arbitraire et conditions dégradantes

"In 2024, the Service for Reception and Accommodation issued 52 decisions on restrictions of freedom of movement with a measure of detention in the Reception Centre for Foreigners in Jazevo and the Transit Reception Centre in Trilj." (p. 19) "Transfers under Dublin are frequently followed by placement in detention facilities rather than in open reception centres." (p. 136-138)

Les centres de détention de Jazevo et Trilj sont régulièrement dénoncés pour:

° Absence d'interprètes, d'assistance juridique ou de suivi médical ;

° Séparation de familles et détention d'enfants ;

° Conditions matérielles indignes (surpopulation, hygiène déficiente, absence d'activité).

Selon AIDA

"Detention conditions remain substandard, with limited access to outdoor areas, poor hygiene and inadequate medical care." p. 137)

d. absence de garanties effectives Quant à la prise en charge médicale et de la vulnérabilité particulière du requérant

1. Absence d'identification des vulnérabilités

"There is no effective system for identifying vulnerable applicants, including survivors of torture, victims of trafficking or persons with mental disorders." (p. 71-82) Cette défaillance entraîne la détention ou la négligence de personnes médicalement fragiles, notamment parmi les returnees.

2. Discontinuité des soins médicaux pour les transferts

"Transfers often occurred without any medical documentation, which posed significant challenges for institutions and NGOs providing support in Croatia." (p. 18) Les personnes transférées perdent l'accès à leurs traitements en cours. Les ONG signalent des cas d'interruption de soins psychiatriques ou de traitements chroniques

On rappellera la situation médicale du requérant telle que décrite plus haut ;

Santé mentale et accès aux soins spécialisés

"Long waiting times for specialist examinations remain a major issue, and access to mental health care is extremely limited." (p. 181)

"Language barriers and the lack of interpreters further hinder effective treatment." (p. 182)

Ces constats s'appliquent pleinement aux returnees, souvent traumatisés par les refoulements et les détentions antérieures.

Les carences décrites constituent des conditions de vie incompatibles avec la dignité humaine, au sens de la jurisprudence M.S.S. c. Belgique et Grèce (S263-264).

E. Intégration, exclusion sociale et absence de protection durable

"No new Integration Action Plan was adopted in 2024, even though the previous one expired in 2019." (p. 19) "Beneficiaries of protection face significant barriers to employment, language acquisition, and housing." (p. 173-175) Les "returnees" ne bénéficient d'aucune mesure d'accompagnement, même lorsqu'ils obtiennent une protection. L'absence de politique d'intégration active conduit à :

°Une dépendance à l'aide humanitaire ;

°L'impossibilité d'accéder à un logement stable ou à l'emploi ;

°Des situations de sans-abrisme prolongé (p. 99-101).

Ainsi, le retour vers la Croatie expose le requérant à une privation matérielle extrême, contraire à l'article 3 CEDH et à l'article 4 de la Charte UE (v. CUUE, Jawo, §92-95).

f. Conclusion — Risque réel de traitements inhumains et dégradants

Le rapport AIDA 2024 met en évidence une combinaison structurelle de défaillances

o Pratiques persistantes de refoulement et d'usage excessif de la force ;

o Procédures Dublin inaccessibles ou purement formelles ;

o Détention arbitraire et conditions matérielles indignes ;

o Absence de soins et de suivi psychologique ;

o Manque total de dispositifs d'intégration.

Ces éléments démontrent que la partie requérante, en tant que returnee vers la Croatie court un risque réel et individualisé de traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Le transfert vers la Croatie, dans le cadre du Règlement Dublin III, doit être considéré comme contraire aux obligations internationales de non-refoulement et à la jurisprudence C.K. et autres, C-578/16 PPU, M.S.S., et Tarakhel c. Suisse.

les rapports récents ne permettent pas d'affirmer que la situation en Croatie se soit notablement améliorée au cours des 5 dernières années.

D'autre part, le rapport OSAR de février 2025 confirme toujours une situation catastrophique en Croatie et souligne par ailleurs l'écroulement du système croate sous le poids du nombre des demandes, engendrant aussi un allongement inacceptable des traitements des demandes, dans des conditions déplorables...

Le rapport Osar du 20.02.2025

(<https://www.osar.ch/communiqué-de-presse/renoncer-aux-transferts-dublin-croatie#:~:text=L'OSAR%20a%20constat%C3%A9%20d,qu'avec%20des2%20personnes%20r%C3%9A9fugisC3%A9es.>) révèle une fois de plus des défaillances dans le système de l'asile croate. L'OSAR recommande de renoncer aux transferts de personnes requérantes d'asile vers la Croatie en raison des pushbacks systématiques, de la violence policière, de l'accès limité aux soins de santé et de l'instabilité du système de l'asile.

L'OSAR a constaté d'autres faiblesses du système de l'asile croate lors d'une mission sur place en octobre 2024. Elle s'était alors rendue dans des centres d'asile et avait échangé avec des spécialistes d'ONG, des membres des autorités et d'autres institutions ainsi qu'avec des personnes réfugiées. Les informations recueillies révèlent notamment un système de soins de santé saturé dans lequel il est difficile pour les personnes ayant des besoins médicaux particuliers de recevoir un traitement régulier. L'offre de prise en charge psychiatrique, dont ont précisément besoin les personnes traumatisées, est par exemple très limitée. Le manque d'interprètes pose également problème.

L'OSAR enjoint donc les autorités à renoncer aux renvois vers la Croatie, particulièrement pour les personnes vulnérables qui ont subi des violences de la part des forces de police croates et celles qui ont besoins de soins réguliers. Elle appelle instamment à ne pas interrompre un traitement médical en cours ou un séjour dans un établissement médical pour renvoyer directement la personne concernée en Croatie. Considérant que les autorités suisses pourraient très bien continuer à prononcer ces renvois, elle appelle à renoncer aux transferts sous contrainte et par surprise au milieu de la nuit car ils sont disproportionnés et susceptibles de produire des mécanismes de (re-) traumatisation. (<https://asile.ch/2025/02/21/osartransfert-dublin-un-nouveau-rapport-confirme-les-defaillances-du-systeme-dasile-croate/>)

Il n'est cependant pas inutile d'en reprendre ici les conclusions, dès lors qu'elles rejoignent très exactement les plaintes émises par la partie requérante : brutalités policières lors de l'intervention frontière et tentative de pushing-back, enfermement, conditions d'hébergement indignes du point de vue du logement, de l'hygiène et de l'alimentation...

On observera que ce rapport stipule également que la situation ne s'est pas améliorée depuis leurs constats personnels sur place, eu égard à de nombreuses plaintes postérieures à l'enquête menée sur place.

<https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/07/AIDA- HR 2023-Update.pdf> sorti le 11.07.2024

Le - 8 mai 2023, le Tribunal administratif de Braunschweig a rendu sa décision 2 A 269/22. 202 Il s'agissait d'un couple irakien avec six enfants qui avait demandé l'asile en Allemagne. Leurs demandes d'asile ont été rejetées parce qu'ils avaient déjà déposé une demande d'asile en Croatie. L'Allemagne a présenté des demandes de reprise qui ont été acceptées par les autorités croates, d'où l'adoption d'ordres d'expulsion assortis d'interdictions d'entrée. La Cour a d'abord déclaré que les retours arbitraires faisaient partie intégrante de la gestion des migrations intérieures de la Croatie. Elle a relevé les défaillances systémiques du système d'asile croate, les autorités repoussant régulièrement les demandeurs d'asile à travers les frontières extérieures de l'Union européenne (UE) sans examiner individuellement leurs demandes d'asile ou les expulsant vers la Serbie et la Bosnie-Herzégovine dans le cadre d'expulsions en chaîne ou d'expulsions collectives. En raison des preuves disponibles, le principe de confiance mutuelle a été définitivement ébranlé par les défaillances systémiques avérées du système d'asile et des conditions d'accueil de la Croatie. La Cour a souligné que le fait de séparer artificiellement les risques auxquels sont confrontés les rapatriés du Dublin de ceux auxquels sont confrontés les autres demandeurs d'asile n'est justifié que si les rapatriés ne sont pas menacés par eux. Toutefois, la confiance dans les garanties fournies par la Croatie n'est plus justifiée et l'on ne peut pas se prévaloir d'un manque de connaissances indépendantes de la part des autorités allemandes, car il incombe aux États membres de mener des enquêtes. La Cour a donc jugé qu'il existe un risque considérable que les demandeurs se voient refuser l'accès à la procédure d'asile s'ils sont renvoyés en Croatie, tout en soulignant qu'il n'y a pas suffisamment d'indications indiquant que les cas d'enfants pourraient faire l'objet d'une plus grande attention. Par conséquent, la Cour a jugé que les ordres d'expulsion et les interdictions d'entrée sont illégaux (Aida, op. cit, p.53)

le tribunal de district de La Haye siégeant a Amsterdam a annulé une décision relative à un transfert « Dublin » vers la Croatie, estimant que le secrétaire d'État n'avait pas suffisamment enquêté sur la situation des personnes transférées au titre du règlement de Dublin, à la lumière des informations faisant état de renvois forcés et de mauvais traitements dans l'État membre (Netherlands, Court of The Hague [Rechtbank Den Haag], Applicant v State Secretary for Justice and Security (Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid), NL23.7025 and NL23.7026, 6 June 2023) ;

La Cour a jugé que le secrétaire d'Etat n'avait pas suffisamment enquêté sur le risque de violation de l'article 3 de la CEDH et n'avait pas suffisamment motivé le fait que le principe de la confiance mutuelle avait pu être invoqué ;

Le même reproche peut être fait en l'espèce à la partie adverse ;

Que peut-on raisonnablement attendre comme impartialité de traitement d'une demande d'asile, lorsque les acteurs étatiques censés fournir accueil et examen impartial de la demande d'asile deviennent eux-mêmes acteurs de violence et auteurs de torture, prenant ainsi le relais des autorités du pays fuit...

L'impact de ce relais dans la torture comme réponse à la détresse de demandeurs d'asile, doit impérativement être prise en considération, dans l'appréciation objective des craintes formulées par la partie requérante par rapport à un renvoi vers la Croatie, censée être le pays dans lequel elle devrait exposer ses motifs d'asile en toute confiance et sans retenue afin de respecter le principe de collaboration.

C'est totalement impossible et il est tout à fait raisonnable et humain qu'il en soit ainsi.

Avancer que la partie requérante retournerait en Croatie avec une garante qui est l'obligation pour la Croatie de le reprendre et d'examiner sa demande de protection internationale et que donc sa situation dans le cadre d'un demandeur d'asile retourné dans le cadre de DUBLIN serait différente de la situation d'une personne tentant de franchir la frontière ,n'est pas de nature ni à lever cette crainte ni a y répondre de manière adéquate.

Dès lors, le dossier administratif ne permet pas, en son état actuel, d'établir avec certitude que la partie requérante ne subira pas de traitement contraire à l'article 3 CEDH, et notamment (mais pas exhaustivement) soit qu'il soit refoulé, soit qu'il ne puisse demander l'asile pu qu'elle ne soit pas en mesure de s'exprimer valablement , en toute confiance.

La partie adverse n'en souffle mot alors qu'il s'agit d'une situation générale de notoriété publique à la date de la prise de décision.

Par ailleurs la décision ne tient pas compte de la situation de vulnérabilité de la partie requérante.

La partie requérante n'a pas davantage été entendue avant la prise de la décision à cet égard et sur ces point précis, d'autant qu'elle n'a pas été informée que cet entretien Dublin constituait en réalité son seul interview et qu'elle ne pouvait pas raisonnablement en avoir conscience, eu égard au caractère sommaire de l'entretien.

La partie requérante est sérieusement ébranlée physiquement et moralement par son départ du pays d'origine, de la violence et de l'hostilité déployées à son égard.

La partie requérante est arrivée épuisée en Belgique, physiquement mais aussi moralement.

La ou elle pensait être écoutée et secourue une fois arrivée en Europe, elle a vu ses espérances anéanties mais également sa confiance réduite à néant. Son moral s'en est ressenti durement.

Les motifs de dépressions sont donc multiples et biens présents et réels.

Ce nouveau constat justifie également l'annulation de la décision.

De manière superfétatoire, il y a également lieu de considérer l'absence d'accueil adéquat garanti en cas de renvoi vers la Croatie : elle présente une vulnérabilité dont la partie adverse se devait de tenir compte ;

Particulièrement au regard des conditions inacceptables d'accueil et de traitement des DPI en Croatie :

En effet, il est primordial que la partie requérante ne soit pas soumise à des conditions de vie précaires ou incertaines, susceptibles de la fragiliser encore davantage;

En ce sens, on se réfèrera à l'arrêt n° 125 152 prononcé le 2 juin 2014 par le Conseil de céans et à l'arrêt Tarakhel c. Suisse rendu le 4 novembre 2014 par la Cour EDH ;

Il appartenait à la partie adverse, ayant connaissance de la vulnérabilité de la partie requérante, de s'assurer que les conditions auxquelles il serait confrontée en cas de renvoi vers le pays de renvoi ne violeraient pas l'article 3 de la [CEDH] ;

L'examen de la décision attaquée laisse apparaître que l'analyse menée par la partie adverse quant aux conditions d'accueil qui seraient celles de la partie requérante en cas de renvoi vers la Croatie manque de tenir compte d'une série d'éléments qui ressortent des sources citées dans ladite décision ;

On observera par ailleurs que si la décision mentionne bien quand degré d'appel la partie requérante bénéficierait de l'assistance judiciaire, tel n'est cependant pas le cas en première instance

Or cela rend elle l'assistance judiciaire totalement inconsistante, puisque les premières déclarations et informations données et concernant la manière dont la procédure d'asile est menée sont déterminants, des la première audition de tout demandeur de protection internationale.

Ainsi les sources citées par la partie adverse et, partant, sa motivation, sont [s]ans pertinence par rapport aux rapports déposés par, ou sur lesquels s'appuie la partie requérante.

En fondant son raisonnement sur une conclusion incertaine, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation ;

Manifestement, la demande d'asile de la partie requérante risquerait également d'être traitée DE MANIERE PARTIALE EU EGARD A LA DISCRIMINATION FAITE EN RAISON DE LA NATIONALITE ET DE L'ORIGINE ETHNIQUE de la partie requérante.

en ce qui concerne l'accueil la partie adverse est partie d'un présupposé qui n'a pas lieu d'être, à savoir que la demande de la partie requérante serait analysée dans un délai court ;

De tels éléments auraient dû pousser la partie adverse à étudier de façon sérieuse et approfondie les risques d'une absence d'hébergement pour la partie requérante en cas de renvoi ;

La partie requérante a manqué de tenir compte des éléments qui lui étaient soumis, et s'est contentée d'un examen sommaire ;

Vu l'importance et la gravité des risques de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, une telle légèreté ne peut être acceptée.

En effet, la partie requérante ne peut être rassurée quant à la situation qui sera la sienne si elle sait déjà que son logement et son niveau de vie seront inadéquats sur le long terme en cas de renvoi vers la Croatie ;

un aspect qui est totalement nié par la partie adverse

Étant donné la vulnérabilité de la partie requérante, la partie adverse aurait dû, à tout le moins, s'assurer des conditions dans lesquelles elle serait accueillie ;"

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft geduid op basis van welke juridische en feitelijke gronden hij besluit dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming en verzoeker zich dient te wenden tot de Kroatische autoriteiten. Verzoekers bewering dat verweerder geen standpunt inneemt inzake de kritische bemerkingen die werden gemaakt omtrent de problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming in Kroatië soms worden geconfronteerd, is zonder meer een ontkenning van de realiteit. Verweerder heeft deze problemen uitvoerig weergegeven en uiteengezet waarom hij toch van oordeel is dat de bestreden beslissing verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Verzoeker betoogt, in wat hij omschrijft als een eerste onderdeel van zijn middel, dat in de bestreden beslissing de functie van de persoon die deze beslissing nam niet wordt vermeld.

De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing is wel degelijk vermeld dat deze beslissing werd genomen door K.J. en dat deze ambtenaar, die aangeeft op te treden als gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, “*attaché*” is. Het kan, gelet op artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ook niet ter discussie worden gesteld dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om, met toepassing van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een beslissing te nemen.

In zoverre verzoeker ter staving van zijn standpunt verwijst naar de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde “*beslissing*”, moet worden herhaald dat dit document een, schijnbaar met de hulp van artificiële intelligentie gemaakte, eigen vertaling van de bestreden beslissing is, waarbij de functie van de ambtenaar die deze beslissing nam werd weggelaten. De bij het verzoekschrift gevoegde akte, die door verzoeker verkeerdelijk wordt omschreven als “*Décision entreprise*” (vrije vertaling: het genomen besluit) kan dus geenszins worden aangewend om aan te tonen dat de functie van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam niet werd vermeld of om de bevoegdheid van de steller van deze akte in vraag te stellen.

3.2.3. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook dat de inhoud van dit document geen miskennis inhoudt van wat is bepaald in artikel 26 van de verordening nr. 604/2013 of artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Geen van deze bepalingen voorziet, zoals verzoeker lijkt te willen aangeven, dat een overdrachtsbesluit steeds gepaard dient te gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten of met een beslissing tot terugleiding naar de grens.

In zoverre verzoeker aanvoert dat in artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) is aangegeven dat een verzoeker om internationale bescherming een bevel om het grondgebied moet ontvangen wanneer hij wordt overgedragen aan een verantwoordelijke lidstaat, dient te worden benadrukt dat deze bepaling niet verenigbaar is met de bepalingen van de verordening nr. 604/2013. Verweerder kan niet terzelfdertijd besluiten dat een vreemdeling zich, met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, naar een andere Schengenstaat dient te begeven en overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wat impliceert dat deze vreemdeling wordt verplicht het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten is bovendien een terugkeerbesluit en vereist dat werd vastgesteld dat het verblijf van een vreemdeling illegaal is of illegaal wordt verklaard en (cf. artikel 3.4. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees

parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG)). Een onderdaan van een derde land die in een lidstaat om internationale bescherming heeft verzocht, kan echter niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden (cf. de negende overweging bij de richtlijn 2008/115/EG met verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus). Het gegeven dat verweerder een hogere rechtsnorm laat primeren op een lagere laat niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing is aangetast door enige onwettigheid die kan leiden tot de nietigverklaring ervan.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing, waarin wordt aangegeven dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en hij zich bij de Kroatische autoriteiten dient aan te bieden, gebrekkig is omdat deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten of een beslissing tot terugleiding naar de grens. Zijn verwijzing naar een model dat bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is gevoegd laat hier niet anders over denken.

3.2.4. In een derde onderdeel van zijn middel wordt door verzoeker gesteld “*le requérant a déclaré souffrir de ...*” (vrije vertaling: de eiser heeft verklaard te lijden aan...). Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker hierbij niet nader toelicht waaraan hij zou lijden – hij beperkt zich tot een niet afgewerkte zin – en dat hij evenmin aantoont dat enig ernstig gezondheidsprobleem werd vastgesteld waarvoor een behandeling werd opgestart en waaromtrent nadere toelichtingen vereist zouden zijn. Er blijkt bijgevolg geenszins dat het nodig was om de Kroatische autoriteiten te contacteren om de verderzetting van bepaalde zorgen te garanderen. Verzoeker, die wel werd gehoord en hierbij de kans had om zijn gezondheidssituatie en eventuele kwetsbaarheid toe te lichten, maakt ook niet aannemelijk dat in Kroatië geen medische zorg wordt gegeven aan wie deze nodig heeft. Zijn betoog laat derhalve niet toe te besluiten dat enig beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend of dat een van de door hem opgesomde bepalingen werd geschonden. Zijn verdere toelichting in zijn verzoekschrift, dat wat hij reeds meemaakte hem fysiek en geestelijk heeft uitgeput, dat zijn verwachtingen niet zijn ingelost en dat zijn vertrouwen is geschonden, laat hier niet anders over denken. Er wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker – die volgens de aan de Raad voorgelegde stukken een jonge man is, van wie niet werd vastgesteld dat hij medische zorgen nodig heeft, die volgens zijn eigen verklaringen voorheen in Jordanië verbleef en werkte en die aangaf verre reizen te kunnen ondernemen – een bijzonder kwetsbaar persoon is. Zijn toelichtingen aangaande de extra aandacht die moet worden besteed aan de situatie van kwetsbare personen zijn daarom niet ter zake.

3.2.5. Verzoeker geeft in een vierde onderdeel van zijn middel aan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat hij niet aannemelijk maakte dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt dat hij in dat land zal terechtkomen in een situatie die niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds dat de lidstaten bij de toepassing van de verordening nr. 343/2003 mogen uitgaan van een vermoeden dat de mensenrechten en de grondrechten van een verzoeker om internationale bescherming in de voor diens verzoek primair verantwoordelijke lidstaat worden nageleefd (cf. HvJ 21 december 2011, C-411/10). Dit vermoeden is evenwel weerlegbaar en verweerder mag niet besluiten tot de overdracht aan de “*verantwoordelijke lidstaat*”, in de zin van de verordening nr. 343/2003, wanneer hij er niet onkundig van kan zijn dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende, gronden vormen om aan te nemen dat een verzoeker om internationale bescherming een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, dat een zelfde bescherming biedt als artikel 3 van het EVRM. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder niet zonder meer is uitgegaan van het vermoeden dat verzoekers grondrechten in Kroatië zullen worden gerespecteerd. Verweerder heeft, na verzoeker te hebben gehoord, de situatie in de betrokken lidstaat onderzocht en hierbij de verslaggeving aangaande de situatie van verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat in aanmerking genomen. Hij heeft opgemerkt dat er wel degelijk nog bepaalde tekortkomingen werden vastgesteld, maar dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Verzoeker zet uiteen dat hij, toen hij door verweerder werd gehoord, de problemen die hij ondervond in Kroatië heeft meegedeeld. Hij houdt voor slecht te zijn behandeld en te zijn vernederd door de politie. De Raad merkt op dat verweerder rekening hield met deze verklaringen en heeft geduid dat er geen enkel bewijs is dat ze een correcte weergave van de realiteit zijn. Verweerder heeft ook correct uiteengezet dat de politiediensten, bij het uitoefenen van hun taken, in bepaalde gevallen geweld mogen gebruiken, weze het dat dit binnen de grenzen van de redelijkheid en proportionaliteit dient te gebeuren. Verweerder heeft verder uiteengezet dat, indien er al geloof zou moeten worden gehecht aan verzoekers verklaringen, het geweld waarnaar hij verwijst zich schijnbaar voordeed binnen de context van een grenscontrole. Het gegeven dat de politie in bepaalde gevallen geweld zou gebruiken om te voorkomen dat personen – van wie de bedoelingen niet gekend zijn – pogen illegaal de Schengenruimte binnen te komen, leidt niet automatisch tot het besluit dat dit geweld niet verantwoord was of dat het disproportioneel was. Indien verzoeker het slachtoffer werd van disproportioneel geweld kon ook worden verwacht dat er hiervan sporen waren. Er wordt niet aangetoond dat dit het geval is. De eventualiteit dat geweld werd gebruikt toen verzoeker poogde illegaal het Schengengrondgebied binnen te komen of toen hij zich verzette tegen het nemen van vingerafdrukken is daarnaast niet relevant, aangezien verzoeker ondertussen reeds op dit grondgebied is en zijn vingerafdrukken al zijn genomen, zodat het niet aannemelijk is dat deze situatie zich opnieuw dreigt voor te doen. Verzoeker gaf, blijkens het gehoorverslag van 3 oktober 2025, niet aan dat hij werd verplicht om documenten die hij niet begreep te ondertekenen of dat persoonlijke goederen, zoals een telefoon, in beslag werden genomen. Hij had hiertoe nochtans de kans aangezien hem uitdrukkelijk werd gevraagd of, hij naast het voorgehouden hardhandig optreden van de politie jegens hem, nog andere problemen had in Kroatië. Verweerder kon uiteraard geen rekening houden met informatie waarvan verzoeker verkoos deze niet te verstrekken. Zijn houding laat daarenboven toe zijn beweringen als ongeloofwaardig te beschouwen. Verzoekers toelichting dat hij nooit de kans kreeg om zijn verzoek om internationale bescherming te laten registreren is daarnaast niet verenigbaar met de vaststelling dat hij zelf verklaarde dat hij op 24 september 2025 een dergelijk verzoek kon indienen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verzoeker kon worden teruggevonden in Eurodac en dat bij zijn naam, na de landencode, het cijfer “1” staat, wat, gezien artikel 24.4 van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht, verwijst naar een persoon die om internationale bescherming verzocht. De Kroatische autoriteiten hebben in hun schrijven van 15 oktober 2025 bovendien verwezen naar de toepasselijkheid van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013 en deze bepaling verwijst naar een terugnameverplichting voor *“de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend”*. Aangezien verzoekers verzoek om internationale bescherming staat omschreven als ingediend werd het dus al geregistreerd. Verzoekers raadsman heeft in het verzoekschrift dan ook de bedenking laten staan *“quid donc de l’allegation des autorités croates?”* (vrije vertaling: ‘wat dan met de bewering van de Kroatische autoriteiten?’) Verzoekers mededeling in zijn verzoekschrift dat hij na kort te zijn vastgehouden door de Kroatische politie werd teruggedreven naar de grens met Bosnië-Herzegovina correspondeert niet met zijn verklaring tijdens zijn gehoor dat hij door de politie werd overgebracht naar een opvangcentrum en hij vervolgens onmiddellijk vertrok om via, Slovenië, Italië en Frankrijk, naar België te reizen. Zijn toelichting, in zijn verzoekschrift, dat hij tijdens zijn vasthouding op de grond moest slapen en dat hij dagenlang zonder water en voeding werd gelaten, waaruit hij afleidt dat de opvangcondities in Kroatië vernederend waren, is voorts niet in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat hij verklaarde ‘s ochtends te zijn onderschept en ‘s avonds naar een opvangcentrum te zijn gebracht, waarna hij dadelijk richting België vertrok en dus maar één dag in Kroatië was.

Verzoeker zet verder een aantal problemen en tekortkomingen die door allerhande organisaties werden vastgesteld in Kroatië uiteen. De Raad stelt hierbij vast dat bepaalde bemerkingen die in verslaggeving worden weergegeven (o.a. de bedenkingen over teruggrijpingen aan de grens, over de niet-uitbetaling van compensaties aan familieleden van bepaalde vreemdelingen, over de gebrekkige informatieverstrekking bij overdrachten door de Kroatische autoriteiten, over onverwachte en nachtelijke overdrachten, over de scheiding van familieleden, over de vasthouding van kinderen, over de problemen inzake de toekenning van zorg aan zieke en kwetsbare personen) in casu niet relevant zijn en dat

andere vaststellingen waarvan gewag wordt gemaakt (o.a. aangaande het feit dat in het verleden niet nader toegelichte onderzoeksverrichtingen niet werden gesteld, dat er meer tolken en juridische raadgevers nodig zijn, dat er geen individuele garantie werd verkregen dat de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming – waarvan hij terzelfdertijd voor de Raad voorhoudt dat het niet werd geregistreerd – zal worden heropgestart, dat de kans bestaat dat hij wordt opgesloten in een detentiecentrum waar de leefomstandigheden voor verbetering vatbaar zijn, dat de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming enige tijd in beslag kan nemen en dat er niet voldoende middelen zijn om de integratie van vreemdelingen te bevorderen), op zich en in combinatie met nog andere onvolkomenheden, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Verzoekers overtuiging dat het aantal personen aan wie een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Kroatië te laag ligt leidt ook niet tot dit besluit.

Meer specifiek moet worden aangegeven dat verzoekers verwijzing naar kritische noten in allerhande verslagen – los van de vraag of deze een volledig objectieve weergave vormen van de actuele situatie in Kroatië – niet toelaat te besluiten dat hij in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming zelf werkelijk zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen of dat hij door de bevoegde autoriteiten in deze lidstaat zonder meer zal worden overgedragen aan een land waar hij dergelijke behandelingen dreigt te ondergaan. De aandacht moet er hierbij op worden gevestigd dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens een incorrecte behandeling een minimum aan ernst moet bereiken om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van het geval, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale gevolgen ervan en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (cf. EHRM 24 januari 2008, 29.787/03 en 29.810/03, § 96). Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat deze minimumnorm in voorliggende zaak werd bereikt.

De Raad benadrukt ook dat het feit dat de autoriteiten in een lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, gelet op het aantal personen dat opvang behoeft, niet steeds of niet dadelijk opvanginfrastructuur die aan bepaalde standaarden voldoet, ter beschikking kunnen stellen van een verzoeker om internationale bescherming geenszins automatisch leidt tot het besluit dat, bij een overdracht van een vreemdeling aan deze lidstaat, artikel 3 van het EVRM dreigt te worden geschonden. In voorliggende zaak mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker, gelet op de reis die hij al ondernam, zeer zelfredzaam is en dat hij, aangezien hij verklaarde te hebben gewerkt en 4500 euro te hebben betaald om naar Europa te reizen, niet onbemiddeld is. Er blijkt dan ook niet dat hij, indien nodig, niet zelf tijdelijk in zijn levensonderhoud en huisvesting kan voorzien. De betrokken lidstaat levert daarenboven wel degelijk inspanningen om de nodige ondersteuning te voorzien. Verweerder heeft in dit verband correct aangegeven dat in een rapport wordt uiteengezet dat er in Kroatië twee opvangcentra zijn die werden gerenoveerd en dat bijkomende financiële middelen werden voorzien om een adequaat niveau van huisvesting te garanderen. Verweerder heeft erkend dat er nog steeds klachten zijn over de kwaliteit van de opvangvoorzieningen die worden aangeboden, maar dat hieruit niet kan worden afgeleid dat er geen opvang wordt geboden. Verzoeker gaf ook zelf te kennen dat hij, na zij onderschepping in Kroatië, naar een opvangcentrum werd overgebracht en gaf niet aan dat de opvangcondities er ondermaats waren. Er kan, gezien het voorgaande en op basis van het gegeven dat er globaal gezien nog verbeterpunten zijn, geenszins worden geconcludeerd dat verzoeker volledig afhankelijk is van overheidssteun en bij een overdracht aan het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, buiten zijn wil en eigen keuzes, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. HvJ 19 maart, C-163/17, § 92).

In de mate dat verzoeker nog opmerkt dat verweerder niet zo maar kan veronderstellen dat zijn verzoek om internationale bescherming op korte termijn zal worden behandeld, moet worden geduimd dat verweerder heeft uiteengezet dat het aantal personen dat aangaf een verzoek om internationale bescherming te willen indienen daalde en dat slechts een beperkt percentage van deze vreemdelingen ook effectief een dergelijk verzoek indiende. Hij heeft ook, op goede gronden, overwogen dat in een AIDA-rapport is uiteengezet dat de opvangcapaciteit door een lager aantal verzoeken om internationale bescherming minder onder druk komt te staan. Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder ervan had dienen uit te gaan dat de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming in Kroatië lang zal aanslepen en uit het oog verloor dat hij op lange termijn niet zal kunnen leven in adequate omstandigheden.

De vaststelling dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië kan gepaard gaan met procedurele en praktische problemen leidt daarnaast niet tot het besluit dat verzoeker de redenen waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op een internationale beschermingsstatus niet voldoende zal kunnen kenbaar maken en de verantwoordelijke autoriteiten niet al het mogelijke zullen doen om zijn verzoek op een deugdelijke wijze te onderzoeken. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verschillende problemen waarvan melding wordt gemaakt zich steeds voordoen, dat de bevoegde autoriteiten niet pogen de voornaamste moeilijkheden op te lossen of dat wanneer er zich praktische problemen voordoen, waardoor een voldoende kwalitatieve behandeling van een verzoek om internationale bescherming ernstig wordt bemoeilijkt, de bevoegde autoriteiten dit verzoek toch afwijzen. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen – quod non – dat verzoeker, om praktische, technische of procedurele redenen, geen echte mogelijkheid zou krijgen om zijn verzoek om internationale bescherming te laten behandelen of dat de behandeling van dit verzoek niet in optimale omstandigheden zou kunnen verlopen, dan kan hieruit niet zo maar worden afgeleid dat hij wordt gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen of dat hij zal worden overgebracht naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij dreigt te worden onderworpen aan voormelde behandelingen. Verzoeker heeft in Kroatië, waar advocaten en tal van niet-gouvernementele organisaties actief zijn, immers tal van rechtsmiddelen ter beschikking om zijn rechten te vrijwaren.

Verzoekers opmerking dat verweerder weliswaar overweegt dat hij een beroep kan doen op een advocaat bij een beroepsprocedure, maar voorbijgaat aan het gegeven dat hij, in een eerste fase, bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Kroatië geen recht op bijstand van een advocaat zal hebben, is niet dienstig. De Europese reglementering voorziet immers niet dat een verzoeker moet worden bijgestaan door een advocaat bij het indienen en de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Er kan ook niet worden ingezien waarom een dergelijke bijstand absoluut vereist zou zijn. De betrokken vreemdeling dient immers de feiten die hem ertoe brachten een verzoek om internationale bescherming in te dienen mee te delen en een advocaat kan dit niet in zijn plaats doen. Ook bij de behandeling van allerhande andere aanvragen die aan een bestuur worden gericht is niet voorzien in de verplichte tussenkomst van een advocaat. De afwezigheid van een advocaat bij een gehoor leidt ook niet tot de conclusie dat moet worden aangenomen dat verzoekers rechten zullen worden geschonden, laat staan dat hij zal worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten verboden behandelingen.

De verwijzing naar een uitspraak van een Duits administratief rechtscollege in 2023 inzake de overdracht aan de Kroatische autoriteiten van een gezin met zes kinderen laat de Raad ook niet toe te besluiten dat de overdracht van verzoeker aan de Kroatische autoriteiten een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Ieder dossier dient individueel te worden onderzocht en er blijkt niet dat de feitelijke omstandigheden die een rechter er drie jaar geleden toe brachten zijn beslissing te nemen vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

De verwijzing naar een uitspraak van een Nederlandse rechtbank waarbij een overdrachtsbesluit werd vernietigd omdat het bestuur niet voldoende onderzoek deed inzake de situatie in Kroatië is evenmin dienend. Lezing van de bestreden beslissing leert namelijk dat verweerder wel een voldoende onderzoek voerde. Hij heeft hierbij kennis genomen van verzoekers verklaringen en de verslaggeving van tal van organisaties en, in functie hiervan, een afweging doorgevoerd. Er blijkt niet dat verweerders analyse kennelijk onredelijk is.

De overwegingen van verzoeker aangaande zijn gebrek aan vertrouwen in autoriteiten die hem folterden gaan eraan voorbij dat geenszins kan worden aangenomen dat hij in Kroatië werd gefolterd. De Raad vestigt er nogmaals de aandacht op dat om tot dit besluit te kunnen komen er sprake moet zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, § 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is.

Verzoeker lijkt ook te vergeten dat verweerder niet moet bewijzen dat hij niet zal worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in een andere lidstaat van de Europese Unie, maar dat het aan hem is om aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat dit

het geval zal zijn en, zoals reeds gesteld, toont hij niet aan dat er een incorrecte afweging werd gemaakt en dat verweerders analyse kennelijk onredelijk is.

Voorts verduidelijkt verzoeker niet waarop hij zich baseert om te poneren dat zijn verzoek om internationale bescherming, gelet op zijn nationaliteit en etnische achtergrond, in Kroatië partijdig zal worden behandeld.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend, dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt of dat artikel 3.2 van de verordening nr. 604/2013, artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden.

3.2.6. Verzoeker zet in zijn middel zelf niet uiteen waarom hij artikel 8 van het EVRM geschonden acht en er blijkt niet dat hij een privé- of gezinsleven in België heeft dat onder de bescherming van deze verdragsbepaling zou kunnen vallen.

Tot een schending van artikel 8 van het EVRM kan daarom niet worden besloten.

3.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder heeft voldaan aan de in artikel 4 van de verordening nr. 604/2013 vastgelegde informatieplicht. Een schending van dit artikel is er dus niet.

3.2.8. Verzoeker is geen minderjarige, zodat niet kan worden besloten dat artikel 6 van de verordening nr. 604/2013 zou kunnen zijn geschonden.

3.2.9. Verzoeker heeft nooit gesteld dat hij gezinsleden of andere verwanten in Europa heeft, zodat niet kan worden vastgesteld dat de artikelen 10, 11 of 16 van de verordening nr. 604/2013 van toepassing, zouden kunnen zijn. Tot een schending van deze, in casu niet relevante, bepalingen kan niet worden besloten.

3.2.10. Ook artikel 22.7 van de verordening nr. 604/2013, waarin is bepaald dat het laten verstrijken van de hiertoe voorziene antwoordtermijn door een staat het aanvaarden van het overnameverzoek impliceert, is niet van toepassing. Ook dit artikel kan dus niet zijn geschonden.

3.2.11. Aangezien de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering, in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is kan niet worden geconcludeerd dat dit wetsartikel in voorliggende zaak dient te worden toegepast. Verzoeker toont, bovendien, zoals reeds gesteld, niet aan dat hij een kind is, dat hij kinderen of andere verwanten in België heeft of dat hij een gezondheidsprobleem heeft.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Over de toepasselijkheid van artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Verweerder werp op dat verzoeker de bestreden akte heeft gemanipuleerd en probeert om de Raad op het verkeerde been te zetten. Hij zet uiteen dat de graad van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam werd weggelaten om op basis hiervan een middel te kunnen ontwikkelen en dat werd gepoogd om de, in artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorziene, taalregeling te omzeilen. Hij meent dat de Raad wordt gevraagd om een wettigheidscontrole uit te oefenen ten aanzien van een “zelfgeschreven” en dus “onbestaande” akte en bijgevolg moet worden geconcludeerd dat het verzoekschrift manifest onrechtmatig is.

4.2. De wetgever heeft bij de invoering van artikel 39/73-1 in de Vreemdelingenwet, via de wet van 29 december 2010 inzake diverse bepalingen, aangegeven dat dit artikel een overname is van de regeling die is voorzien in artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en dat wat betreft de gehanteerde begrippen daarom zonder meer kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan deze begrippen geeft (cf. *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 0772/001, blz. 25). Bij de aanpassing van dit artikel, door de wet van 19 september 2017 tot wijziging van artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, werd niet aangegeven dat het de bedoeling was de draagwijdte van dit artikel te wijzigen. De doelstelling van de wetgever bij deze wetswijziging bestond erin de procedure te

vereenvoudigen en efficiënter te maken, terwijl de rechten van verdediging toch maximaal worden gegarandeerd, om op die wijze te bereiken dat *“rechters meer gebruik zullen maken van deze door de wet geboden mogelijkheid om misbruiken te bestrijden en op deze wijze het aantal misbruiken terug te dringen”* (cf. *Parl.St. Kamer*, 2016-17, nr. 2491/001, blz. 3). In de voorbereidende werken van voormelde wet wordt wel verduidelijkt dat om te kunnen besluiten tot het bestaan van een kennelijk onrechtmatig beroep de Raad dient te kunnen vaststellen *“dat het beroep te kwader trouw wordt ingesteld of met een oogmerk om te schaden of te misleiden of voortvloeit uit laakbare praktijken, die rechtstreeks aan de verzoeker zelf zijn toe te schrijven of dat het beroep niet wordt ingesteld om het doel te verkrijgen dat de wet toestaat dat het verschaft”* (GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.22.3). Het betreft derhalve duidelijke zaken waarover weinig discussie kan bestaan” (in dezelfde zin: RvS 23 december 2022, nr. 255.375). De Raad van State verduidelijkte ook reeds dat een kennelijk onrechtmatig beroep een beroep is *“dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen”* en dat *“een dergelijk misbruik kan worden afgeleid uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie”* (cf. RvS 25 april 2013, nr. 223.270). Het gebruik van de in artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet procedure, waarbij een geldboete moet worden opgelegd, kan een beperking vormen van het fundamentele recht op toegang tot een rechter. Daarom dient het begrip *“kennelijk onrechtmatig beroep”* restrictief te worden opgevat (cf. mutatis mutandis RvS 8 maart 2016, nr. 234.060; RvS 23 september 2016, nr. 235.837).

In voorliggende zaak is de Raad van oordeel dat het ingestelde beroep er niet op is gericht de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te vertragen. Het optreden van verzoeker verhinderde verweerder niet om maatregelen te nemen om de bestreden beslissing uit te voeren en, meer zelfs, een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is schijnbaar zelfs nog niet opgestart. Dit terwijl het toch duidelijk is dat verzoeker niet de intentie heeft om vrijwillig enig gevolg aan deze beslissing te geven en de ICAM-coaching werd stopgezet. De Raad kan ook niet concluderen dat het beroep werd ingesteld om een andere reden dan de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verkrijgen en dus werd ingesteld om een ander doel te bereiken dan datgene voorzien door de wetgever.

Het is wel zo dat verzoekers raadsman – verzoeker is de Franse taal immers niet machtig, zodat moet worden aangenomen dat het initiatief hiertoe uitging van zijn advocaat – de Raad initieel heeft misleid door niet de bestreden akte, maar wel een vertaalde versie ervan bij zijn verzoekschrift te voegen, waardoor de behandeling van het beroep in eerste instantie in de Franse taal werd opgestart en dit diende te worden rechtgezet. Verweerders verwijzing naar artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is in deze echter onterecht, aangezien deze wetsbepaling louter speelt bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Het is evenzeer zo dat verzoekers raadsman – er kan immers wederom niet worden aangenomen dat verzoeker, die niet juridisch geschoold is, hiertoe het initiatief nam – een middel ontwikkelde op basis van een door hem gefabriceerde akte. Dit alles laat niet toe te besluiten tot het bestaan van een laakbare praktijk die rechtstreeks aan T.F A A. zelf is toe te schrijven. Het staat in casu ook niet vast dat verzoekers raadsman intentioneel poogde verweerder of de Raad te misleiden en werkelijk de bedoeling had om te frauderen en schade toe te brengen. Het gegeven dat verzoekers raadsman in een beroepsprocedure een, wellicht met behulp van artificiële intelligentie aangemaakte, vertaling van de bestreden beslissing gebruikte, waarbij een functiebenaming is weggefallen, was voor verweerder, en, na neerlegging van het administratief dossier, ook voor de Raad immers dadelijk vaststelbaar. Het is dus niet aannemelijk dat verzoekers raadsman op dergelijke onbeholpen wijze bewust zou hebben gepoogd enig voordeel te bekomen.

Gezien het voorgaande kan, ingevolge een restrictieve interpretatie van deze wetsbepaling, niet worden besloten dat artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Het gegeven dat er niet kan worden gesproken van een *“kennelijk onrechtmatig”* beroep doet geen afbreuk aan het gegeven dat in casu ernstige vragen kunnen worden gesteld omtrent het optreden van verzoekers raadsman. Uit het voorgaande blijkt immers dat er tal van ernstige onzorgvuldigheden waren:

- De bestreden akte werd niet bij het verzoekschrift gevoegd, maar vervangen door een zelf, in een andere taal, opgestelde akte, die sterk leek op de bestreden beslissing, wat zorgde voor administratieve overlast.
- Er werd een middel ontwikkeld op basis van een zelf gefabriceerde akte en er werd niet geverifieerd of de grief steun vond in de authentieke akte.

- Het verzoekschrift omvat een passage die moest worden aangevuld (“...”), maar niet werd vervolledigd.
- Een eigen kritische bedenking aangaande de correctheid van een grief werd niet verwijderd.
- Tal van bepalingen die als geschonden worden aangeduid zijn niet van toepassing en de verwijzing naar bepaalde feitelijke situaties is niet relevant, waaruit blijkt dat een model werd gebruikt, waarbij niet de moeite werd genomen dit terdege aan te passen aan het individuele geval.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekers raadsman het niet vereist achtte om persoonlijk te verschijnen ter terechtzitting. Gelet op de door verweerder vastgestelde onregelmatigheden en de vermelding in de nota dat gebruik werd gemaakt van een *“vervalste akte”*, wat impliceert dat er mogelijk in de toekomst, mede afhankelijk van de zienswijze van de Raad, strafrechtelijke gevolgen zouden kunnen zijn, mocht dit nochtans worden verwacht. Verzoekers raadsman liet zich vervangen door een advocate die, na het verslag te hebben gehoord, stelde dat zij door de dominus litis totaal niet op de hoogte was gesteld van de specifieke problematiek in voorliggende zaak. Zij verzocht om alsnog de bijstand een advocaat van hetzelfde kantoor als de dominus litis, die in een andere zittingszaal aanwezig was, te mogen invoeren. Dit werd toegestaan. De tweede advocaat die verscheen beperkte zich, door te verwijzen naar mogelijk *“technische problemen”*, tot het in twijfel trekken van de correctheid van vermeldingen in verweerders nota en de toelichting dat het misschien was aangewezen om de behandeling van het beroep uit te stellen. Dit terwijl de stukken voorlagen waaruit duidelijk bleek dat een zelf gefabriceerde akte bij het verzoekschrift werd gevoegd en onterecht een middel werd ontwikkeld op grond van deze gemanipuleerde akte en er geen redenen werden aangevoerd die zouden toelaten een verder uitstel te verantwoorden.

Uit dit alles kan slechts een disrespect van verzoekers raadsman voor de Raad worden afgeleid.

Gelet op voorgaande vaststellingen acht de Raad het vereist dat het arrest, hoewel strikt genomen niet kan worden geconcludeerd dat het beroep *“kennelijk onrechtmatig”* is, toch ter kennis wordt gebracht van de bevoegde stafhouder – in casu de stafhouder van de Franstalige balie te Brussel – en van de voorzitter van het Bureau voor juridische bijstand.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het arrest dient ter kennis te worden gebracht van de stafhouder van de Franstalige balie te Brussel en van de voorzitter van het Bureau voor juridische bijstand.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK